

Ο οδηγός, παίρνοντας μια γίδα την έδεσε σε κάποιο δέντρο.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΝΕΚΡΟΣ...

είχε ξαναϊδή ποτέ του κοπάδια βουβαλιών κι' άγνοούσε όλες τις συνήθειές τους.

Σε λίγο πάλι είδαμε ένα κοπάδι αγελάδες που είχαν σχηματίσει ένα σφιχτό κύκλο γύρω απ' τὰ μοσχαράκια τους.

— Αυτό, τού είπα, φανερώνει ότι ούτε τ' άλογά μας, ούτε οί σκύλοι μας, ούτε οί ίθαγενείς μας γελάστηκαν. Όταν ή αγελάδες μαζεύονται έτσι γύρω απ' τὰ μικρά τους, αυτό δείχνει ότι ή τίγρις δέν θρίσκεται μακριά κι' ότι έτοιμάζονται ν' άμυνθούν.

— Μά ναί, κυριε, τὸ ξέρω αυτό, καθώς ξέρω και πολλά άλλα πράγματα, είπεν ὁ ταγματάρχης.

Και καθώς έγώ σάπασα προσβεβλημένος από τὸν απότομο τρόπο του, προσπάθησε νὰ σβύση τὴ δυσάρεστη αὐτὴ έντύπωσι μ' ένα χαμόγελο και πρόσθεσε:

— "Ὅτι ὁ άνθρωπος βλέπει με τὰ φθαρτά του μάτια δέν εἶν' αὐτὸ πὸν βλέπει καλύτερα. Θὰ σὰς φαίνεται παράδοξο ἴσως πὸς έγώ, νέος αξιωματικός στο στρατὸ τῶν Ἰνδιῶν, ὁ πὸν σεῖς έκάνατε ὅλη σας τὴ σταδιοδρομία, σὰς παρουσιάζομαι τῶρα σὰν άνθρωπος πὸν κάνει πὸς τὰ ξέρει ὅλα... Πιστέψτε με ὅτι για πολλὰ πράγματα θὰ σὰς εἶμαι ὑποχρεωμένος ἂν έχετε τὴν καλωσύνη νὰ με συμβουλευέτε... Μά ὅσο για τὸ κυνήγι...

— Θα έχετε διαβάσει ἴσως πολλὰ σχετικά βιβλία, ταγματάρχα, τὸ ἄπάντησα.

— Δέν ἐδιάβασα κανένα, πρόφερε με ζωηρὸ τόνο πὸν φανέρωνε βαθειὰ συγκίνησι. Μά ὁ ἀδελφός μου, ὁ λοχαγός Ἄτκινσον, πὸν θὰ τὸν γνωρίσατε ἀσφαλῶς, εἶχε πάθος μ' αὐτὸ τὸ σπὸρ πὸν τὸ πλήρωσε στο τέλος με τὴ ζωὴ του...

— Θυμάμαι τὸν ἀδελφὸ σας, τὸ ἄπάντησα, και καταλαβαίνω τῶρα ὅτι αὐτὸς θὰ σὰς περιέγραψε με κάθε λεπτομέρεια πὸς γίνεται ἐδῶ τὸ κυνήγι...

— "Ὅχι, ὄχι! με διέκοψε ζωηρά. Δέν ξαναεἶδα τὸν ἀδελφὸ μου από τὸν καιρὸ πὸν έφυγε για τὴς Ἰνδίες κ' ἡ ἀλληλογραφία μας ἦταν πάντοτε πολὺ λακωνική. Μά ὅ,τι ὁ ἀδελφός μου δέν μου εἶπε ζωντανός, μ ο ὕ τ ὁ ε ἴ π ε μ ε τ ἄ τ ὁ θ ἄ ν α τ ὁ τ ο υ.

Τὸν κύτταξα ξαφνιασμένος.

— Προχώρα λοιπὸν, καταραμένη τεμπέλη! φώναξε ὁ ταγματάρχης στὸν οδηγὸ πὸν θάδιζε πλάι του και πὸν έδειχνε περισσότερο ένδιαφέρον ν' ἀκούση τὴν κουβέντα μας παρά ν' ἀκολουθήση τὸν καλὸ δρόμο.

Και ὁ ταγματάρχης, ἀπευθυνόμενος σὲ μένα, έπρόσθεσε:

— Σὰς φαίνεται ἀπίθανο αὐτὸ πὸν σὰς λέω. Κι' ὅμως εἶται εἶνε... Μιὰ μέρα ένῶ καθόμουν μέσα στο γραφείο μου, ὁ ἀδελφός μου, ἡ, ἂν προτιμάτε, ἡ ψυχὴ του, φορῶντας τὸ γήινο περίβλημα της, παρουσιάστηκε ξαφνα μπροστά μου. Ἦμουν τότε στο Λονδίνο με ἀναρρωτική ἀδεια και σὰς βεβαιῶνω ὅτι, τὴ στιγμή ἐκείνη, δέν σκεφτόμουν καθόλου τὸν ἀδελφὸ μου: «Ντούγκλας, μου εἶπε, πρέπει νὰ προετοιμάσης τὴ μητέρα μας για νὰ μάθη μιὰ θλιβερὴ εἶδησι: δέν θὰ με ξαναϊδήτε πειὰ οὔτε αὐτὴ, οὔτε εἶς».

— Μην παρατάτε τὰ χαλινάρια σας, ἀφέντη! εἶπεν ὁ οδηγός σὲ παρεφθαρμένα ἀγγλικά, σπρώχνοντας τὸ ἄλογο τὸν ταγματάρχου.

Ὁ Ἄτκινσον πῆρε τὰ χαλινάρια κι' ἐξακολούθησε:

— "Ἄν και ἡ ὀπιασια ἦταν τόσο καθαρὴ, ὡστε ν' ἀποκλείεται κάθε ἰδέα ὡς βλαμπατής, ὡστόσο δέν τῆς ἔδωσα καμμιά σημασία. Τὸ ρολοῖ τὸν γραφείου μου σήμανε ἐκείνη τὴ στιγμή τέσσερες και μισή. Σηκώθηκα για νὰ πάω στη Λέσχη μου και, μηχανικά, σημείωσα σ' ένα κομμάτι χαρτί ἀπάνω στο τραπέζι μου: «Τ ε τ ἄ ρ τ η 7 Ἰ ο υ λ ι ο υ, ὦ ρ α 4.30'». Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητὸ, ξαναγυρίσα σπιτι μου και πλάγιασα. Τὴν ἄλλη μέρα, κατατασιασθηκα με τὴς συνηθισμένες μου ἀσχολίες. Τὴ μεθεπομένη τέλος, ἔλαβα από τὴς Ἰνδίες ένα τηλεγραφήμα πὸν μου ἀνήγγελλε ὅτι ὁ ἀδελφός μου, ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα και τὴν ὥρα πὸν μου παρουσιάστηκε τὸ φάντασμα του, εἶχε πεθανει, θύμα κυνηγετικοῦ δυστυχήματος.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, κύριε, δέν πέρασε σχεδὸν ἡμέρα πὸν νὰ μὴ μου παρουσιαστῇ τὸ φάντασμα τὸν ἀδελφού μου. Για τὴ ζωὴ πὸν έκανε ἡ ψυχὴ του στὸν ἄλλο κόσμο, δέν μου ἔλεγε οὔτε λέξι. Ἀντιθέτως, μου περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια τὴς στιγμὲς πὸν προηγήθηκαν τὸν θανάτου του, καθώς και τὴς στιγμὲς τὸν ἴδιου τὸν θανάτου του. "Εἶται ἔ-

κατὰ τὸ βράδυ, φάνηκε πέρα ἡ ζούγκλα, κ' οί σκύλοι πὸν ἀκολουθοῦσαν τὸ μικρὸ μας ὄμιλο, μὰς έδειξαν πὸς έπρεπε νὰ σταθοῦμε.

Μαζὺ με τὸν ταγματάρχη Ἄτκινσον και με μένα, εἶμαστε τριανταδύο ἄνδρες. "Ὅλοι οί ἄλλοι, ἐκτὸς από μὰς τὸς δύο, ἦσαν Ἰνδοὶ κοκκαλιάρηδες. Ἡ ἐπιδερμίδα τους οὔτε καν γυάλιζε απ' τὸν ἰδρώτα, παρ' ὅλη τὴ μεγάλη πορεία πὸν εἶχαν κάνει. Προχωροῦσαν από τὴν αὐγὴ μέσα στα βουσκοτόπια πὸν ἦσαν γεμάτα τρύπες και πὸν κοβόντουσαν από ἀπότομους βράχους, χωρὶς, οὔτε μιὰ φορά νὰ γυρίσουν τὸ κεφάλι τους πίσω, χωρὶς νὰ θγάουν μιὰ κουβέντα απ' τὸ στόμα

τους.

Ὡστόσο, ὅταν τὰ σκυλιὰ στάθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ μυρίζουν τὸ ἔδαφος, μαζεύτηκαν ὁ ένας κοντὰ στὸν ἄλλο, κι' ἀναγκαστήκαμε νὰ τὸς φωνάξουμε: «Ἐμπρός! Ἐμπρός!»

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, και τ' ἄλογα ἄρχισαν κι' αὐτὰ νὰ μυρίζονται τὸν ἀέρα και νὰ χρεμετίζουν μ' ἀνησυχία.

Μολονότι ζυγώναμε πειὰ στη ζούγκλα, νοιώθαμε νὰ βαραινὴ ἀκόμα ἐπάνω μας ἡ καταθλιπτικὴ ζέστη τὸν κάμπου.

— Ἐμπρός λοιπὸν! Προχωρεῖτε! φώναξε πάλι ὁ ταγματάρχης, ἀνάθοντας τὸ πούρο του. Τί καθόσαστε;

Ἦταν ένας γενναῖος αξιωματικός πὸν εἶχε πολεμήσει στη Νότιο Ἄφρική και στο Δυτικὸ Μέτωπο. Μά δέν εἶχε πολὺ καιρὸ πὸν θρισκόταν στις Ἰνδίες κι' άγνοούσε σχεδὸν έντελῶς τὸ κυνήγι.

Γι' αὐτὸ θεώρησα καθήκον μου νὰ τὸν ἐξηγήσω για ποῖο λόγο οί ἄνθρωποι μας και τὰ ζῶα μὰς δίσταζαν νὰ προχωρήσουν:

— Ἡ τίγρις πέρασε από δῶ. Τὸ μυρίζονται...

Μὲ κύτταξε, σβύνοντας τὸ σπέρτο του.

— Θα σὰς φαίνεται ἴσως παράδοξο, έπρόσθεσα, πὸς, σὲ τὴση λίγη ἀπόστασι από τὰ σπίτια και τὰ κοπάδια, τὸ θηρίο ριψοκινδυνεύει και κάνει τὴν εμφάνισι του.

— Ἄπεναντίας εἶνε φυσικὸ αὐτὸ, μου ἄπάντησε μ' έναν τόνο παράδοξο πὸν μ' έκανε νὰ σταματήσω τὴ συζήτησι.

Αὐτὸς ὁ τόνος με ξάφνιασε, γιατί ὁ ταγματάρχης, ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μ' εἶχε γοητεύσει με τὸ φιλοφρονέστατο ὕφος του, καθώς και από τὴν ἐπιθυμία πὸν δέν έδειχνε διαρκῶς νὰ πληροφορητῇ για ὅλα τὰ πράγματα.

Ὁ μικρός μας ὄμιλος εἶχε ξεκινήσει και πάλι.

Σὲ λίγο, ριψοκινδύνευσα κ' εἶπα στὸν ταγματάρχη, δείχνοντας τὸν ένα βουσκοτόπι ἐκεῖ κοντὰ:

— Κυττάχτε τὰ βουβάλια πὸν ἔχουν χωθῇ σχεδὸν ὀλόκληρα μέσα στη λάσπη. Πρέπει νὰ περάση κανεὶς από πολὺ κοντὰ για νὰ τὰ δῇ, γιατί μονάχα τὰ κεφάλια τους και τὰ κέρατά τους προεξέχουν. Μά κι' αὐτὰ εἶνε τόσο γεμάτα λάσπη, ὡστε δέν τὰ ξεχωρίζει κανεὶς από τὸ θάλτο πὸν τὰ περιτοιχίζει.

— Ναί, έκανε ὁ ταγματάρχης.

Αὐτὴ ἡ νέα λακωνικὴ τὸν ἄπάντησις με ξάφνιασε ἀκόμη περισσότερο, γιατί, καθώς ἤξερα καλά, ὁ ταγματάρχης δέν

ΤΟΥ MAURICE LEVEL ΖΗΤΑΕΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙ!

μαθα από τὸ στόμα του, μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι εἶχε πεθάνει κυνηγώντας μιὰ τίγρι, ὅτι τὸ κυνήγι εἶχε γίνεϊ στὴν ἴδια περιοχή ὅπου θρῖσκόμαστε αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅτι εἶχε πυροβολήσει κ' εἶχε πετῦχε τὸ θηρίο, πού ὤρμησε τότε μανιασμένο ἐναντίον του καὶ τὸν κατασπάρραξε... Κι' ἐπρόσθετε τέλος ὅτι ἡ τίγρις δὲν εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν πληγὴ της... Εἰκοσι φορές τουλάχιστον τὸ φάντασμα τοῦ ἀδελφοῦ μου, μού ἔκανε αὐτὴ τὴ διήγησι, τονίζοντάς μου ἰδιαίτερος ὅτι δὲν εἶχε πάει στὸ κυνήγι γιὰ διασκέδασι, μὰ γιὰ νὰ προστατεύσῃ τοὺς δυστυχισμένους Ἰνδοὺς τῆς περιοχῆς πού ἡ τίγρις πήγαινε καὶ τοὺς ριχνόταν ὡς τῖς κατοικίεσ τους, κατασπαράζοντας ζῶα κ' ἀνθρώπους. Τὰ ἔλεγε δὲ ὅλ' αὐτὰ μὲ τόση ἐπιμονή, ὥστε μιὰ μέρα τὸν ρώτησα τί μὲ διέτασσε νὰ κάνω. Τότε μού ἀπάντησε ὀλοκάθαρα: «**Ε κ δ ι κ ῆ σ ο υ μ ε ! . . .**»

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, κύριε — ἐξακολούθησε ὁ ταγματάρχης Ἄτκινσον — παρ' ὅλεσ τῖς πληγῆσ πού ἔλαθα στὸν πόλεμο καὶ μολονότι θρῖσκομαι πειὰ σὲ ἡλικία πού συλλογίζεται κανεῖς περισσότερο τὴ γαλήνια ζωὴ τοῦ συνταξιούχου ἀπὸ τῖς περιπέτειεσ, ζήτησα νὰ τοποθετηθῶ στὸ στρατὸ τῶν Ἰνδιῶν καὶ, μὲ τὴν πρώτη ἀδεία πού πήρα, ὠργάνωσα αὐτὸ τὸ κυνήγι. Μὴ ξαφνιάζεστε λοιπὸν πού ξέρω τόσα πράγματα σχετικῶσ. Ἡ γνωσεῖσ μου προέρχονται ἀπὸ ἓναν κόσμο, ὅπου οὔτε ἀπατοῦν, οὔτε ψέματα λένε...

***

Ὁ ταγματάρχης Ἄτκινσον ἔπαψε πειὰ νὰ μιλάη. Μπαίναμε μέσα στὴ ζούγκλα.

Ἦταν ἡμέρα ἀκόμη, μὰ, μόλις θρεθήκαμε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, μὰσ φάνηκε πὼσ ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθῆ ξαφνικά. Μού φαινόταν πὼσ ἡ ζούγκλα εἶχε κλείσει ἀπὸ πάνω μας ὅπως τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα λουλούδια πού αἰχμαλωτίζουν μέσα τους τὰ ἔντομα γιὰ νὰ τὰ καταβροχθίσουν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντύπωσις πού νοιώθει κανεῖς ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, ὅπου ὅλα τὸν πιέζουν καταθλιπτικά, ὅπου τὰ θήματα δὲν ἀφήνουν κανένα ἴχνος κ' ὅπου οἱ κισσοί, τοὺς ὁποίους παραμερίζεϊ γιὰ μιὰ στιγμή, ξανακλείνουν ἀμέσως πίσω του.

— Ἄλτ ἐδῶ! εἶπεν ὁ ὀδηγὸσ μας σὲ σιγανὴ φωνή. Ἐδῶ πρέπει νὰ περιμένουμε... Ἡ τίγρις σκότωσε σ' αὐτὸ τὸ μέρος... Θὰ ξαναγυρίσῃ...

Καὶ ὁ ὀδηγὸσ μὰσ ἔδειξε στὸ ἔδαφος μερικὰ κόκκαλα ἀπάνω στὰ ὁποῖα ἀπόμειναν ἀκόμα φρέσκα κομμάτια σάρκασ. Ἐπειτα, παίρνοντασ μιὰ γίδα ἀπ' αὐτῆσ πού εἶχαμε μαζύ μας, τὴν ἔδεσε σὲ κάποιο δέντρο ἐκεῖ κοντά.

Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἐκνευριστικὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ περιμένῃ κανεῖς τὸν ἐρχομὸ τῆσ τίγρεωσ στὸ κυνήγι. Ὅσο σίγουρος κ' ἂν εἶνε γιὰ τὸ θάρροσ του καὶ τὴν ἀκρίβεια τῆσ βολῆσ του, δὲν σκέφτεται, δὲν μπορεῖ νὰ σκέφτεται ἄλλο πρᾶγμα ἀπ' τὴν ξαφνικὴ ἐμφάνισι τοῦ πυρόξανθου σώματοσ τοῦ θηρίου κ' ἀπ' τὴ λάμψι τῶν δυὸ του ματιῶν πού τρυποῦν τὰ σκοτάδια. Ἐξ ἄλλου, ἡ ζούγκλα δὲν ζῆ παρὰ μόνο τὴ νύχτα. Τὴν ἡμέρα, τὰ θηρία χορτασμένα, κοιμοῦνται μέσα σὲ σῦδεντρα ἀδιαπέραστα, ἐγκαταλείποντασ τὸ δάσοσ στὰ ἀκίνδυνα ζῶα.

Σκεφτόμουν αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅταν ὁ ταγματάρχης μού ἄγγιξε ἔξαφνα τὸν ὄμο καὶ μού εἶπε:

— Πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ τίγρις θὰ εἶνε ἐδῶ. Ἡ γίδα τραβάει τὰ σχοινιά της!

— Ταγματάρχα, τοῦ ψιθύρισα στὸ αὐτί, μὴ μιλάτε τόσο δυνατά. Οἱ παραμικροὶ θόρυβοι πού δὲν ἀνήκουν στὴ ζούγκλα ἀνησυχοῦν τοὺσ κατοίκουσ της. Ἡ τίγρις εἶνε τρομερὰ καχύποπτη...

Ὁ ταγματάρχης Ἄτκινσον ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Καὶ χίλιεσ φορές περισσότερο καχύποπτη ἂν ἦταν, αὐτὸ δὲν θὰ ἄλλαζε τίποτε! εἶπε. Ἐχομε ραντεβὸ ἐδῶ καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νάρθῃ. Θὰ μπορούσα νὰ σᾶσ προσδιορίσω ἀπὸ τώρα πότε ἀκριβῶσ θ' ἀκούσουμε τὰ θήματα της, καθῶσ καὶ τὴ στιγμή πού θὰ τὴν σκοτώσω... Ὁ ἀδελφὸσ μου μού μίλησε γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὴν περασμένη νύχτα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὅλα σώπασαν ξαφνικά καὶ τὴ ζούγκλα φάνηκε σὰν νὰ περιμένε κάποιο καταπληκτικὸ γεγονός. Ἐνοιωσα τὸ χέρι τοῦ ταγματάρχου νὰ σφίγγῃ τὸ δικό μου καὶ τὸν ἄκουσα νὰ μού ψιθυρίζῃ:

— Ἐρχεται!

Στὴν πραγματικότητα ὅμως τὸ αὐτί μου δὲν ξεχώριζε κα-

νένα θόρυβο, οὔτε κ' ὁ ὀδηγὸσ πού καθόταν κοντά μας φάνηκε νὰ διακρίνη τίποτε. Ὅσσο ὁ ταγματάρχης στήριξε τὸ ὄπλο του στὸν ὄμο του καὶ ξαναεἶπε:

— Δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὑπακούσω... Ὁ ἀδελφὸσ μου θὰ μὲ προειδοποιήσῃ ποιὰ στιγμή θὰ πρέπει νὰ πυροβολήσω... καὶ τὸ δάχτυλό του θὰ πιέσῃ τὸ δικό μου ἀπᾶνω στὴ σκανδαλι...

Μιὰ ἀνατριχίλα διέτρεξε ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὰ φυλλάμια...

Ἡ γίδα ἔβγαλε δυὸ ἔπελπισμένες κραυγῆσ, τεντώθηκε ὅσο μπορούσε περισσότερο στὸ σκοινί πού ἦταν δεμένη κ' ἔπειτα ἀπόμεινε ἀσάλευτη.

Σχεδὸν συγχρόνωσ Ἐξαφνικά, ὁ ταγματάρχης ση-
δυὸ φλόγεσ — τὰ μάτια μαδεψε καὶ πυροβόλησε.
τοῦ θηρίου — ἔλαμψαν
σ' ἑκατὸ θημάτων ἀπόστασι ἀπὸ μὰσ.

Ἄμέσως ἔσκυφα πρὸσ τὸ σύντροφό μου καὶ τοῦ εἶπα:

— Εἶνε ἡ κατάλληλη στιγμή, ταγματάρχα! Ρίχτε!

— Ὅχι, μού ἀπάντησε.

Γιὰ μιὰ στιγμή, πού μού φάνηκε ἀτελείωτη, ἡ φλόγεσ τῶν ματιῶν τῆσ τίγρεωσ ἔμειναν ἀσάλευτεσ.

Ἐκνευρισμένος στὸ ἔπακρο πειὰ, ὕψωσα τὴν καραμπίνα μου.

Μὰ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ὁ ταγματάρχης μού τὴν κατέβασε...

Περίμενα ἀκόμη ἓνα λεπτό...

Τὸ θηρίο πού μὰσ εἶχε μυριστῆ, δίσταζε... Δὲν ἤξερε ποιὰ ἀπόφασι νὰ πάρῃ: νὰ φύγῃ ἢ νὰ μὰσ ἐπιτεθῇ...

— Ρίχτε!... Ρίχτε της, ταγματάρχα! ξαναεἶπα.

Γύρω μας, μαζεμένοι κοντά μας, δυὸ-τρεισ Ἰνδοὶ ἔτρεμαν σύγκορμοι. Ἄκουγα τὰ δόντια τουσ νὰ χτυποῦν.

— Μὰ ρίχτε λοιπὸν! ἰκέτευσα γιὰ τρίτη φορά τὸν ταγματάρχη.

— Ὅχι, μού ἀπάντησε ἐκεῖνοσ. Τὴ στιγμή πού θὰ πρέπει νὰ ρίξω, ὁ ἀδελφὸσ μου θὰ μὲ εἶδοπ...

Μὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν τελευταία του λέξι...

Ἐξαφνικά, σὰν νὰ ὑπάκουσε σὲ μιὰ ἀνωτέρα διαταγή, σημάδεψε καὶ πυροβόλησε.

Ὁ κρότοσ τοῦ πυροβολισμοῦ οὔτε ἀκούστηκε σχεδὸν, γιὰτὶ τὸν σκέπασε ἀμέσως ἓνα τρομακτικὸ οὐρλιασμα κ' ὁ θόρυβοσ κλαδιῶν πού ἔσπαζαν.

— Ζήτω! φώναξα μ' ἐνθουσιασμό.

Ὁ ταγματάρχης πέταξε τὸ ὄπλο τοῦ κ' ἔκανε ἓνα θήμα πρὸσ τὴ διεύθυνσι, ὅπου θὰ θρῖσκόταν τὸ θηρίο.

Τρομαγμένος, ἔτρεξα νὰ τὸν συγκρατήσω, καὶ πιάνοντάσ τον ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ εἶπα:

— Προσέχετε, μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε νεκρὴ ἀκόμα

Ἐκεῖνοσ ὕψωσε τοὺσ ὄμουσ του καὶ μού ἀπάντησε μὲ πεποίθησι:

— Μὴ φοβᾶστε! Εἶνε νεκρὴ... νεκρὴ γιὰ καλὰ!

Πλησιάσαμε στὸ θηρίο καὶ πραγματικὰ τὸ θρήκαμε σωριασμένο κάτω. Ἦταν μιὰ τίγρις τεραστίων διαστάσεων.

Ματωμένος άφρός κυλούσε από τὸ τρομερό της στόμα κι' ένα τελευταίο ρίγος έκανε τὸ μεγάλο της κορμι νὰ σαλευθῆ ἑλαφρά.

'Ο ταγματάρχης ἔσκυψε ὅπως θὰ ἔκανε πάνω ἀπ' τὸ σῶμα ενός νεκροῦ πού θὰ εἶχε σκοτωθῆ σὲ μονομαχία κανονική.

'Εγὼ κύτταξα τὴν τρύπα πού ἡ σφαῖρα τοῦ φίλου μου εἶχε ἀνοίξει ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὰ μάτια τῆς τίγρης.

Μὰ τὸν ταγματάρχη δὲν τὸν ἐνδιέφερε καὶ οὐλοῦ ἡ πληγή αὐτή. Ξαφνικά, ἔβγαλε ἕνα ξεφωνητό χαράς.

— "Ὠ! Εἰν' αὐτή! Εἰν' αὐτή! φώναξε. Εἶνε ἡ ἴδια πού σκοτώσε τὸν ἀδελφό μου! Κυττάχτε ἐδῶ!

Καί μὲ τὸ δαχτυλό του, μού ἔδειξε κοντὰ στὰ νεφρά τοῦ θηρίου, μιά θαθειά οὐλή πού ἔσκαθε τὸ δέρμα καί τὸ χάραιζε.

— Εἶνε τὸ χτύπημα τοῦ ἀδελφοῦ μου! πρόσθεσε.

— Μὰ μπορεῖ νὰ εἶνε, τοῦ ἀπάντησα, σημαδὶ ἀπὸ καμμιά πληγή πού ἔλαβε ἡ τίγρις παλευνοντας μὲ κανένα ἄλλο θηρίο ἢ ἀπὸ κανένα πασσαλο ἀπὸ τὸν ὁποῖο γαντζώθηκε πεφτοντας σὲ παγίδα...

'Ο "Ατκισον ὕψωσε τοὺς ὤμους του, μὲ κύτταξε μὲ οἶκτο σὰν νὰ ἦμονυ τρελλὸς καὶ πρόσταξε:

— Στ' ἄλογα!

Μονάχα ὅταν ξαναβγήκαμε ἀπ' τὴ ζούγκλα, ἀνέκτησα κάπως τὴν ἔτοιμότητα τοῦ πνεύματός μου.

'Ο ταγματάρχης δὲν μιλοῦσε καθόλου. Μόνο κάθε τόσο ἕνα χαμόγελο φαίνοταν στὰ χεῖλη του.

Μὰ, ἐντελῶς ἀπότομα, σὲ κάποια στιγμή μού εἶπε:

— Σ' ὄλα αὐτὰ, ὁ ἀδελφός μου παράστεκε ἀόρατος κοντά μου, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῆ οὔτε στιγμή... Θὰ σᾶς πᾶ μάλιστα — δυστυχῶς αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια μονάχα ἐγὼ τὴν ἀντελήφθην — θὰ σᾶς πᾶ λοιπὸν ὅτι ὁ ἀδελφός μου μ' ἀνάγκασε νὰ πυροβολήσω τὴ στιγμή πού θεώρησε κατάλληλη αὐτὸς ὁ ἴδιος, φωναζοντάς μου δυὸ φορές μὲ τὸ ὄνομα — "Ὅχι, ὄχι, ψιθύρισα, πραγματικὰ ξετρελλαμένος αὐτὴ τὴ φορά.

Κι' αὐτὸ γιὰ τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ὁ ταγματάρχης εἶχε πυροβολήσει εἶχα ἀκούσει μιά φωνὴ νὰ λήη καθαρὰ: «Ἱτούγκλας! Ἱτούγκλας!...»

μου... Σᾶς κάνει ἐντύπωση αὐτό;

"Ἦταν ἀδύνατον νὰ εἶχαμε πάθει κ' οἱ δυὸ συγχρόνως παρουσιῆσαι καί νὰ εἶχαμε ἀκούσει τὴν ἴδια φωνή... Ἔτσι, μολονότι ὡς τὴ στιγμή ἐκεῖνη δὲν πίστευα στὸ ὑπερφυσικό, ξαφνικά ἡ πεποισήσεις μου ἀρχισαν νὰ κλονίζονται.

'Ο ταγματάρχης πρόσεξε τὴν ταραχὴ μου καί, χωρὶς νὰ μαντεῦν τὴν αἰτία τῆς, μού εἶπε:

— Θὰ πιστέψετε καί σεῖς!... Θὰ πιστέψετε!...

Ξαναγυρίσαμε στὴν κατασκηνώσι μας καί τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ ὁ ταγματάρχης μ' ἕνα μαχαίρι ἀνοίξε κοντὰ στὴν οὐλὴ τῶν νεφρῶν τὸ πτωμα τῆς τίγρης, πού οἱ ἱθαγενεῖς το εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ.

Ἐβγαλε ἀπὸ μέσα μιά σφαῖρα καί φώναξε θριαμβευτικά:

— Εἶνε ἡ σφαῖρα τοῦ ἀδελφοῦ μου... Πιστεύετε τώρα,...

'Εγὼ χαμήλωσα τὸ κεφάλι μου καί δὲν τοῦ ἀπάντησα τίποτε...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΒΕΖΒΕΝΔΟΣ, Κοζάνην. — Διὰ τὰ σπυράκια ἀπαιτεῖται ἐκτὸς τῶν ἑξωτερικῶν φαρμάκων καὶ ἐσωτερικά φάρμακα, ὡς σταγόνες 5 — 10 δις τῆς ἡμέρας θάμματος ἰωδίου καί ἔγχυμα φύλλων καρυδιᾶς (ὅπως τὸ τσάι), μὲ ὀλίγη ζάχαριν ἕνα φλιντζάνι τοῦ τσαγιού κάθε πρῶτῃ. Καί δίατα εἰς τὴν τροφήν ὅπως σᾶς ὑπέδειξεν ὁ ἱατρός σας.

ΚΙΜΕΛΑΚΟΝ, Μονεμβάσιαν. — Ἡ ἐπιστολή σας δυσανάγνωστος καί ἀτελής ἡ περιγραφή. Γράψατε πλέον εὐανάγνωστα καί περιγράψετε καλύτερα καί λεπτομερέστερον τὴν ἀσθένειάν σας.

ΑΧΙΛΛΕΑ ΜΑΛΑΚΑΝ, Παλαισιέλιον-Κονίτης. — Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν καί παράκλησίν σας γράφω εἰς τὴν διεύθυνσίν σας ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικειῶν Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθήναι.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΓΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Σὲ μιά σαῖζ-λόγκ τοῦ θαποριοῦ ἀναγερετὴ μὲ τὴ «Ζουρνάλ» τις ὥρες τίς ἀνόρεχτες τοῦ ταξιδιοῦ περνοῦσε. Ζούχε ζαλίσει τὸ μυαλό τῆς μηχανῆς τὸ θουῖτό κι' ὁμως φαϊδρὴ τὸ θερμαστή πού καπνίζε κυττούσε.

Πάνω σὲ στρώματα ὑγρά δυὸ — τρεῖς κατάδικοι φτωχοὶ σὲ λίγο θὰ ξεχνούσανε πὼς κάποιτ' εἶχαν ζήσει. Στὸ πλαῖ ὡχροτατος πολυ ἀπ' τὴν ἀρρώστεια τὴ φριχτὴ ὁ νέος τῶν εικοσι χρονῶν ἔβλεπε ἀχνὰ στὴ δύσι.

Κι' ὅταν πρῶτὸ στοῦ Πειραιᾶ τὴ σκόνη μέσα τὴν πυκνὴ σπὴ χλαλοῦ, τὸ θόρυθο τῶν γκρίζων τράμ γυρνοῦσα, τὸ πρόσωπο σου τὸ φαϊδρὸ πῖσω ἀπ' τὸ τζάμι τὸ λευκὸ μάταια μ' ἄφραστη χαρά τρελλὸς ἀναζητοῦσα.

Κι' ἀπόψε σκέφτομαι βουθὸς μέσ' τοῦ τσιγάρου τοὺς καπνοὺς — ἡ νύχτα ὡς φτανεῖ πένθιμη, θολὴ νὰ μὲ κυκλώση, — κάποιες μορφές π' ἀπ' τὴ ζωὴ τώρα θὰ φύγαν — θιαστικὲς — ἢ σένα μόνο ἀγάπησα μ' ἀγάπη πλέρια τόσο.

Π. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ...

...Κι' ἂν ἔπεσαν τὰ φύλλα τους νεκρά στὰ ρεῖθρα πάνω τῶν δένδρων τῶν ὀλοτρεμῶν, ὦ εὐγενικὴ γιὰτί δὲν μ' ἄφησες ἱέρεια τοῦ ἀθροῦ νὰ ρθῶ νὰ γειάνω τὸν πόνο πού στα μάτια μου θλιμμένη σὲ κρατεῖ;...

...Κι' ἂν τὰ πουλιὰ τώρα λαλοῦν σὰν τὴ παλιὰ φλογέρα τοῦ ἐτοιμοθάνατου βοσκοῦ, ὦ ἀγνή, γιὰ δὲ μού λές, γοργὸς νὰ τρεζῶ — ἀρχάγγελος, ἐλπιδοφόρα ἡμέρα — καί νὰ σοῦ πω πόσο σ' αὐτὸν τὸ κόσμον μάταια κλαῖς.

ΑΙΜ. ΚΑΣΑΝΔΡΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

Ἦ μοῖρα ὅ,τι σοῦ γραψε νὰ τὸ ξεγράψης μὴ ζητᾶς! Τοὺς πόνους τῆς θά τοὺς γευτῆς σὰν ἐρθῆ τος ἡ ὠρα, τὴν εὐτυχία σου μάταια πάντα θ' ἀναζητᾶς Κι' ὅλη ἡ ζωὴ σου θὰ διαθῆ μέσα σὲ μὲ ἀγρία μπόρξι

Τὰ χεῖλη κι' ἂν γελάσουνε κι' ἂν λαχταρήσῃ ἡ καρδιά Σὲ μιά στιγμή ἀναγάλιασης, μέσα στ' ὄνειρο τ' ἄστρα, 'Ὅ μαῦρος ἔβανε πρόλογος μιάς σου σελίδας τραγικῆς Πού ἐτοιμάζει σου ἄπονα ἢ μοῖρα ἢ ξεγελάστρα.

Τέτοια ἢ ζωὴ σου θὰ περνᾶ κι' αὐτὴ ἢ μέρα σου ἢ στερνὴ Θὰ σ' εὕρη μέσα σὲ σκληροὺς πόνους τριγυρισμένο! 'Ὅ, μὴ ζητήσης τὴ χαρά. Τὰ δάκρυα, ἢ πληῆξες κ' οἱ καῦμοι θὰ σ' ἔχουν ὡς τὸν τάφο σου συντρόφι ἀγαπημένο!

Πειραιᾶς

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΙ ΚΙ' ΑΝ ΊΕΛΩ;

Τί κι' ἂν γελῶ; Ὅσα διαβαίνουν οὔτε γυρᾶν κι' ἀποσταμένα γέρνουν στὸ χρόνο. Λησμονιοῦνται ἀχνὰ δειλὰ τὰ περασμένα. Τί κι' ἂν γελῶ; Ὅσα θὰ φτάνουν ἀργὰ περνοῦν καί κουρασμένα ἀποκοιμοῦνται. Τί μού μένουν; Ἀχνὰ ὄνειρατα, θλιμμένα. Τί κι' ἂν γελῶ; Ὅ,τι κι' ἂν βλέπω ὄνειρ' ἀθρὰ βράδυα θλιμμένα. Καί περιμένω. Καί διάβαίνουν' ἀχνὰ δειλὰ τὰ περασμένα.

Α. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑΣ